Arbejderbevægelsens
Bibliotek og Arkiv

ORIENTERING

Udgivet af Kommunistisk Arbejdskreds

Redaktion: Benito Scocozza (ansvh.) og Gotfred Appel

nr. 6 Juli 1964

DOBBELT BOGHOLDERI

Der råder en besynderlig dobbelthed i sindene hos de moderne revisionister og deres nydogmatiske efterplaprere. Vi tænker her specielt på de sovjetiske parti- og statsledere og LAND og FOLKs førende skribenter. Man kan også beskrive det som en udpræget mangel på holdning og retningslinjer for en vurdering.

Der kan gives mange eksempler. Her skal blot anføres nogle få.

I det store ekstranummer i anledning af Hrustjovs besøg skrev bladets chefredaktør begejstret, at anti-kommunismen nu var død og borte. I samme nummer skrev Gelius Lund, at anti-kommunismen endnu var i stand til at foranstalte ulykker.

Det får endda være - folk har jo lov at være uenige, ikke?

Der er andet, der er værre:

Den ene dag raser parti og blad mod Per Hækkerup, fordi han ikke vil indgå en formel traktat om Danmark i en atomfri zone, men vil nøjes med en erklæring i ord om det samme. Den næste dag tiljubler samme parti og samme blad Hrustjov, når han under sit besøg i Danmark giver netop denne Per Hækkerup'ske politik omkring atomfrihed det allerhøjeste, sovjetiske blå stempel!

Bladet og partiet gør det den ene dag, fornuftigt nok, til et hovedpunkt i den udenrigspolitiske målsætning, at Danmark skal ud af den aggressive krigspagt NATO. Den næste dag jubler de over Hrustjovs udtalelser om, at a l l e forudsætninger er til stede for "fredelig sameksistens" mellem NATO-landet Danmark og Sovjet!

Den ene dag raser parti og blad mod de "bevidste" løgnere, der under det "latterlige" påskud, at det sovjetiske marked skulle være "ustabilt", fortsat vil lænke Danmarks udenrigshandel til de vestlige monopolgrupper. Den næste dag tiljubler de Hrustjov, når han under besøget på Fyn slår fast, at Sovjetunionen vil udgøre netop et "ustabilt" marked for danske landbrugsprodukter!

Hvorfor har Danmarks kommunistiske Parti og LAND og FOLK ikke udsendt en harmdirrende protest mod Hrustjovs optræden i Danmark, der ganske har taget vinden ud af alle partiets små, rosenrøde sejl?

x x x

Forklaringen skal måske søges i, at man har lært det dobbelte bogholderi i politiske principspørgsmål netop af Hrustjov og de øvrige sovjetiske parti- og statsledere.

Også her skal vi nøjes med et par karakteristiske eksempler:

Suslov beklagede i sin berygtede tale på SUKPs centralkomitemøde i februar i år i kraftige vendinger det forbedrede forhold mellem Kina og Pakistan. Han understregede stærkt at Pakistan er medlem af både CENTO og SEATO,"der rummer en trussel mod fredens og folkenes sikkerhed i Asien", og han fandt at Kinas "valg af venner" var mere end besynderligt.

Vi forstod ikke på det tidspunkt, hvorfor en forbedring af forholdet mellem nabostaterne Kina og Pakistan kunne vække andet end tilfredshed, og det er ikke blevet klarere efter læsning af New Times (Novoje Vremja) nr. 27 for 8. juli 1964. En sovjetisk journalist slutter sin artikel om det voksende samarbejde på en række felter mellem Sovjetunionen og Pakistan med disse ord:

"Den almindelige, udprægede forbedring i de sovjetisk-pakistanske forbindelser hilses velkommen af alle mennesker af god vilje."

Forskellen synes os at være ens !

Eller dette eksempel:

Det sovjetiske telegrambureau APN udsendte den 29. juni i sin dansksprogede Bulletin følgende notits:

"Det erfares i Moskva, at man i Peking har planer om at oprette en afdeling af det kinesiske telegrambureau Sinhua (rigtig stavemåde: Hsinhua.red.). Meldingerne herom må ses som et led i den almindelige forbedring af forholdet mellem Pekingregeringen og revanchepolitikerne i Vesttyskland. Det er et nyt eksempel på principløsheden."

Til denne forbavsende svada, der opfordrer Kina til at bevare og forstærke sin påståede "isolation" og afskære sig fra fornuftig nyhedsformidling, skal vi kun føje følgende oplysning:

I september nåned, nærmere bestemt i dagene fra den 9. til den 13. september 1 9 5 6 besøgte de vesttyske revanchepolitikeres daværende høvding, Adenauer, Moskva. Under forhandlingerne dér enedes de to parter om oprettelse af d i p l o m a t i s k e forbindelser mellem Moskva-regeringen og revanchepolitikerne i Vesttyskland (for at tale APN-sprog) og om udveksling af ambassadører. Denne beslutning blev enstemmigt godkendt af den vesttyske regering den 19. september og ratificeret af den Øverste Sovjets præsidium den 25. september samme år - og aftalen er endnu i kraft.

"Det er et nyt eksempel på principfastheden" !

"Tilskueren"

S T Ø T O R I E N T E R I N G

Det bliver ikke ved med at gå !

Selv om ORIENTERING i sin nuværende skikkelse uden større vanskelighed har kunnet bære sig, og dets fortsatte udgivelse er sikret økonomisk, må vi dog henlede opmærksomheden på, at vi ikke i det lange løb kan sende bladet - specielt ikke til de mange, der udtrykkeligt har bedt om det - vederlagsfrit.
Endnu er der ikke tale om indførelse af fast abonnementspris, men vi understreger - et bidrag på giro 12 79 25 (girokort er udsendt i tilstrækkelig mængde) er det eneste, der sikrer fortsat levering !

Adressen er: Kommunistisk Arbejdskreds, c/o Scocozza, Studsgårdsgade 10, København Ø.-

IB NØRLUNDS 22 USANDHEDER, FORDREJELSER, TILSNIGELSER OG ANTI-MARXISTISKE UDFALD.

Land og Folk gengav den 15. og 2o. maj en tale, som medlem af Danmarks kommunistiske Partis forretningsudvalg Ib Nørlund havde holdt på DKUs hovedbestyrelsesmøde d.lo.maj. Talen beskæftigede sig med de danske kommunister og striden i den internationale kommunistiske bevægelse.

I talen lykkes det Ib Nørlund at fremkomme med m i n d s t 22 grove usandheder, fordrejelser, tilsnigelser og anti-marxistiske udfald.

Vi vil tage dem op én efter én:

NØRLUND OG DISKUSSION

1) Ib Nørlund siger: "Det er ikke, fordi vi er imod diskussionen af bevægelsens problemer. Den anser vi ikke blot for gavnlig, men for nødvendig. Men en styrkende og udviklende diskussion må foregå på bevægelsens fælles idegrundlag og føres uden snævre fraktionelle hensigter."

Det er en tilsnigelse. Nørlund ved, at DKPs ledelse i k k e har ønsket at stille de kinesiske kammeraters synspunkter til rådighed for partimedlemmerne. Han ved, at tidsskriftet TIDEN har offentliggjort sovjetisk materiale, men ikke kinesisk. Han ved, at partiledelsen direkte har søgt at forhindre, at det kinesiske parti, et broderparti, kunne udgive og trykke sine synspunkter på dansk. Han ved, at medlemmer, der ikke havde samme opfattelse som partiledelsen, ikke fik optaget deres læserbreve i LAND OG FOLK. Han ved, at han s e l v - som betingelse for, at bladet CLARTÉ blev trykt på Land og Folks trykkeri - forlangte, at en artikel om atomprøvestoptraktaten, som var skrevet af bladets redaktør, ikke måtte underskrives redaktørens navn, fordi artiklen indeholdt synspunkter, Nørlund ikke kunne godkende, og Nørlunnd ved, at han som betingelse for, at andre artikler, som ikke huede ham, blev optaget i CLARTÉ-bladet, krævede, at han s e l v h v e r g a n g skulle svare på disse artikler - og han ved også, at det ikke nytter at lyve sig fra det ved læserbreve i INFORMATION. Desuden ved Nørlund, at hans krav om, at diskussionen "må foregå på bevægelsens fælles idegrundlag" i virkeligheden er et forsøg på at undgå diskussionen, eftersom det n e t o p er det fælles idegrundlag, som er til debat i den internationale bevægelse - eller med andre ord: Nørlund vil gerne diskutere, blot det bliver på hans og DKP-ledelsens grundlag. Nørlunds opfordring til diskussion er derfor simpelt hykleri.

NØRLUND OG FÆLLESERKLÆRINGER.

2) I forbindelse med de kinesiske kommunisters synspunkter siger Ib Nørlund: "Det undrede os ikke, at de (dvs.kineserne) i første omgang måtte trække sig tilbage fra disse uholdbare synspunkter igennem deres tilslutning til den kommunistiske fællese rklæring af 1960."

Det er usandt. Ved Moskva-mødet i 1960 var der divergerende opfattelser først og fremmest mellem SUKP og KKP om en række væsentlige spørgsmål. På en række punkter måtte b å d e SUKP og KKP bøje af, for at fælleserklæringen kunne opnå enstemmighed. Men Nørlunds udtalelser er derudover groft uforsvarlige, fordi han i k k e på mindste måde udtaler sig om, h v i l k e "uholdbare synspunkter" det var, de kinesiske kommunister fremførte.

NØRLUND OG ENHED.

3) Om de kinesiske kommunisters synspunkter siger Ib Nørlund bl.a.: "De (dvs.kineserne) modsagde sig selv. De foregav at være de virkelige forsvarer af den fælles linie. "Lad os forene os på grundlag af Moskva-erklæringerne", hed en af deres pjecer. Den skærpelse af deres polemik, som de har foretaget især i det sidste år, lader imidlertid ingen tvivl tilbage om, at det er en forkastelse af hele den linie, som den kommunistiske bevægelse i fællesskab har udarbejdet, de tilstræber. Det var også den eneste rimelige forklaring på, at de for et år siden fremsatte, hvad de kalder et nyt "forslag til generallinie for den kommunistiske bevægelse", men dengang ville de endnu ikke rigtig være ved det."

Det er løs snak. Nørlund ved meget vel, hvad der skete mellem den 27.1.1963, hvor kineserne offentliggjorde "Lad os forene os på grundlag af Moskva-erklæringerne", og den 14.7.1963, hvor Kinas kommunistiske Parti udsendte "Et forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelses generallinie". Nørlund ved meget vel, at den første artikel af 27.1.1963 blev skrevet på baggrund af begivenhederne på Tysklands Socialistiske Enhedspartis 6.kongres, hvor dirigenten f r a t o g den kinesiske repræsentant ordet m i d t u n d e r dennes hilsningstale. Den kinesiske erklæring søgte på denne baggrund, der er u d e n s i d e s t y k k e i forholdet partierne imellem, at mane til enhed på Moskva-erklæringens grundlag og først og fremmest opfordrer den til i forholdet mellem partierne, at overholde "princippet om enhed på basis af marxisme-leninisme og proletarisk internationalisme, princippet om gensidig støtte og gensidig bistand, princippet om selvstændighed og ligeberettigelse og princippet om at nå til enighed gennem rådslagning" (ovennævnte artikel, side 9). Dette forhold mellem partierne var blevet groft forulempet på SEDs kongres. KKP søgte at redde de nævnte principper på basis af Moskva-erklæringerne.

I hele foråret 1963 skærpedes debatten voldsomt, og stadig flere grundlæggende spørgsmål blev taget op. D a var det - på baggrund af de kommende sovjetisk kinesiske partiforhandlinger, at Kinas kommunistiske Parti præciserede sine synspunkter i sit forslag af 14.juni d a v r det, at de kinesiske kommunister nøgent og kompromisløst fremlagde sit forslag til, hvorledes d e mente, at verdens kommunister burde handle i vor tid. Er der noget besynderligt i, at de kinesiske kommunister præciserer deres standpunkt? At de kinesiske kommunister midt under hele debatten om, h v e m der tolker Moskva-erklæringen på den rette vis, simpelthen fremlægger d e r e s forslag til generallinie? E r det så besynderligt, at de kinesiske kommunister klart og præcist fremlægger deres synspunkter som et f o r s l a g, når de sovjetiske ledere på 20., 21., og 22. kongres i SUKP egenmægtigt har påtaget sig at udtale sig om vor tids hovedspørgsmål?

Er det kun for den ene part i den kommunistiske verdensbevægelse, at det efter Nørlunds mening er tilladeligt at udtale sig om vor tids hovedspørgsmål? Kineserne nøjes med at stille et forslag - er det ikke rimeligere end som de sovjetiske ledere at udtale sig autoritativt om snart dette snart hint?

NØRLUND OG POLEMIK.

4) Nørlund hævder, at de kinesiske kommunister har udsendt deres to sidste pjecer "som en udfordrende afvisning af bestræbelserne for at få den offentlige polemik indstillet."..

Det er falsk tale. Nørlund ved meget vel, at Hrustjovs forskellige forslag om at indstille den åbne polemik altid er kommet på et tidspunkt, hvor en indstilling af polemikken ville betyde, at de kinesiske kammerater ikke fik lejlighed til at svare på just fremkomne angreb. Nørlund ved meget vel, at de kinesiske kommunister e n d n u ikke har afsluttet besvarelsen af det sovjetiske partis indlæg af 14. juli sidste år. Hvorfor ikke? Fordi de kinesiske kommunister tager tingene alvorligt, og fordi de kinesiske kommunister offentliggør a l l e sovjetiske angreb i den kinesiske presse, hvorfor diskussionen i Kina er h e l e det kinesiske partis og folks anliggende - i modsætning til de sovjetiske ledere, som i k k e offentliggør de kinesiske synspunkter og derfor kan forhindre det sovjetiske folk i at kontrollere, om ledernes argumenter er holdbare. Nørlund ved vel af egen erfaring, at en diskussion, som holdes indenfor partiledelsens døre, kan afvikles hurtigere, end hvis hele folket og hele partiet aktivt tager del i den. Derfor er Hrustjovs utidige forsøg på at standse diskussionen blot et forsøg på at undgå en grundig debat.

NØRLUND OG RETTELSER.

5) Nørlund kalder det en kinesisk selvmodsigelse, når KKP nu finder det nødvendigt at rette i de fælles erklæringer, mens de før tilsluttede sig dem.

Det er en tilsnigelse. Nørlund var selv til stede ved Moskvamødet i 1960, og han ved, at de kinesiske kommunister på flere punkter, bl.a. omkring spørgsmålet om overgangen til socialismen, var uenige med de sovjetiske ledere og en række andre partier. Han ved også, at de kinesiske repræsentanter skrev under på trods heraf - for at bevare enstemmigheden. Dernæst burde Nørlund vide, at den internationale diskussion, som siden dengang har fundet sted, har medført, at partierne h e l t o g f u l d t har måttet præcisere deres standpunkter uden hensyn til tidligere kompromis'er (af hvilke de kinesiske kammerater endog har beklaget enkelte). S k a l der påny skabes enhed i den kommunistiske bevægelse, må det ske på et nyt hug-og stikfast principielt grundlag u d e n kompromiser. Det er derfor ikke så besynderligt, at de kinesiske kommunister udfra deres indstilling kræver ændringer. Til gengæld gør de i k k e som de sovjetiske ledere, der f.eks. - i modstrid med erklæringens fordømmelse af de jugoslaviske revisionister - e n s i d i g t og e g e n m æ g t i g t bryder erklæringen og plejer fortrolig omgang med titoisterne.

Og hvis Nørlund beklager sig over, at de kinesiske kommunister taler om at "rette" i de fælles erklæringer, hvorfor har han så ikke taget til genmæle overfor følgende betragtninger, som er fremsat af den italienske partileder Togliatti, som i jan.63 sagde:

" Der kan være og der er uoverensstemmelser mellem os og de jugoslaviske kommunister, men Jugoslavien har et folkeligt styre, der sigter mod socialismen, ikke et kapitalistisk styre. Og dette retfærdiggør i vid udstrækning den holdning, som vi og andre har indtaget over for de jugoslaviske kammerater, hvorved vi, fordi den var fejlagtig i dette tilfælde, har rettet 1960-erklæringen".("Rinascita" nr.2, 12.jan.1963)

Hvorfor må Togliatti rette - og kineserne ikke? Det skulle vel ikke være, fordi Nørlund er enig med Togliatti og uenig med kineserne? Men når broderpartier a l l e r e d e for h a l v - a n d e t år siden h a r rettet i 1960-erklæringen, er det så ikke gement hykleri, når Nørlund i maj 1964 beklager sig over kinesiske f o r s l a g om rettelser???

NØRLUND OG OVERGANGEN TIL SOCIALISMEN.

6) Om de kinesiske kommunisters opfattelse af overgangen til socialismen siger Ib Nørlund: "Mens de (dvs. kineserne) før har sagt, at der var "to muligheder", en fredelig eller en ufredelig overgang, siger de nu, at en "voldelig revolution er en universel lov for proletarisk revolution". Formidlerne af deres tekst til dansk er åbenbar så generte ved denne baglæns kolbøtte, at de føler sig foranlediget til at fejloversætte den, som om der kun tales om en "revolution med magt". Men hvad forfatterne selv vil sige, fremgår af, at man søger sin påstand gjort ukrænkelig ved nogle Mao-ord: "Politisk magt vokser ud af et geværløb". Og: "Magterobringen med væbnet magt, løsningen af problemet gennem krig er den centrale opgave og den højeste form for revolution. Dette marxistisk leninistiske princip for revolutionen er gyldigt universelt for Kina og for alle andre lande." Og endelig: "Kun ved hjælp af geværer kan hele verden omformes." "Og Nørlund siger hertil:

"Det betyder altså, at man absolut udelukker enhver mulighed for en overgang til socialismen uden borgerkrig, enhver mulighed for fredelig overgang. Det er ejendommeligt at kalde det "et marxistisk-leninistisk princip", eftersom såvel Marx som Lenin anerkendte sådanne muligheder."

Det er forfalskning. På anden måde er Nørlund blevet gjort opmærksom på, at der ingenlunde er tale om en oversætterfejl, og han har fået at vide, at den danske udgave af Lenin's "staten og revolutionen" o g s å oversætter det engelske ord v i o l e n t r e v o l u t i o n med "revolution m e d m a g t" - men lad det ligge. Værre er det, at Nørlund nægter at forstå, hvad de kinesiske kammerater mener, når de siger, at revolution m e d m a g t er en universel lov for proletarisk revolution. Lad os repetere god gammel og urokket marxistisk lærdom omkring det r e v o l u t i o n æ r e p e r s p e k t i v, dvs. spørgsmålet omkring den s t r a t e g i s k e forberedelse af revolutionen:

Lenin siger, at den borgerlige stat ikke kan "afløses af den proletariske stat (proletariatets diktatur) ved en bortdøen, men - det er den almindelige regel - kun ved en revolution med magt." (Staten og Revolutionen, TIDEN, Udv.værker, bind 8, side 26) De af Nørlund citerede Mao-ord er blot en understregning heraf. Ingen vil imidlertid benægte, at der eksisterer en m u l i g h e d for en fredelig overgang, dv.s. en overgang, hvor proletariatet ikke

bliver tvunget til hverken at true med våben eller endsige anvende våben; i militariseringens tyvende århundrede er denne mulighed dog ikke særlig tænkelig, og det er derfor meningsløst, når kommunistiske partier, som følger Hrustjovs taktstok, i stigende udstrækning l æ g g e r h o v e d v æ g t e n på den fredelige mulighed. Ingensinde har bourgeoisiet forladt skuepladsen frivilligt, og kun i få og sjældne situationer kunne man a n e muligheden for en fredelig overgang. Og når Hrustjov tilmed forstår den fredelige overgang som en p a r l a m e n t a r i s k overgang, så er der i virkeligheden tale om en socialdemokratisk overgang til socialismen - og den vej til socialismen kender de nordiske lande vist alt for godt. Lad os engang citere Hrustjov; han siger:

"...at erobre flertallet i parlementet og forvandle dette til et organ for folkets magt under en mægtig revolutionær bevægelse i landet indebærer nedbrydningen af borgerskabets militærbureaukratiske apparat og oprettelsen af en ny proletarisk folkestats apparat med parlamentariske former." (N.S.Hrustjov: For nye sejre for den kommunistiske verdensbevægelse", 6.1.1961, Forlaget TIDEN, side 42).

Denne reformistiske tolkning af den "fredelige vej" til socialismen må imødegås af enhver kommunist. Og Kinas kommunistiske Parti har da også beklaget, at det overhovedet gik ind på Hrustjovs krav om at fremhæve den fredelige overgang ved at akceptere, at den kunne nævnes ved siden af den revolutionære magtovertagelsens vej med lige gyldighed. Og det har end mere grund til at beklage det, når det har set, hvorledes Hrustjovs tese om den parlamentariske overgang er blevet opsuget af en række kommunistiske partier. Selv kommunistiske partier som det spanske, brasilianske, tyske, franske, algeriske og andre har lagt deres politik an på fredelig overgang. Det må vække latter hos borgerskabet.

Vi skal senere vende tilbage til vor opfattelse af mulighederne i vort eget land - men om problemerne omkring overgangen til socialismen g e n e r e l t s e t blot dette:

- for det første må ethvert kommunistisk parti være rede til at føre arbejderklassen til erobringen af statsmagten i det øjeblik, h v o r d e t e r m u l i g t, dvs. hvor bourgeoisiet er af gørende i defensiven under klassekampen. Og proletariatet må gribe magten, uanset om det kan forvente væbnet modstand eller ej. I modsat fald kan proletariatet - hvis det v e n t e r på, at borgerskabet opfører sig fredeligt - risikere at blive manøvreret ud i nederlaget.

- for det andet må ethvert kommunistisk parti påpege, at d e t ikke ønsker et voldeligt opgør, og at proletariatet meget vel så overgangen gennemført, uden at geværerne kom frem eller endsige i brug. Men det er op til borgerskabet, om revolutionen skal forme sig fredeligt, og der er al grund til at antage, at borgerskabet i k k e vil vige pladsen uden sværdslag. Endnu har ingen klasse i historien veget uden voldelig modstand eller i hvert fald forsøg herpå.

Med andre ord: Som s t r a t e g i s k princip må fastholdes, at revolution med magt er en almengyldig vej til socialismen, men dette udelukker ingenlunde, at der k a n opstå situationer, hvor borgerskabet, stillet overfor en folkelig massebevægelse, k a n føle sig så isoleret og så hjælpeløs, at proletariatet uden sværdslag, ja, uden at true hermed, kan sætte sig i besiddelse af statsmagten. Men denne mulighed kan ikke være den overgangsform, som et

kommunistisk parti sætter h e l e sin lid til, som DKP f.eks. gør det ved at udarbejde mægtige programerklæringer på den fredelige overgangs grundlag. Den fredelige overgang kan kun være en t a k t i s k mulighed i en given gunstig situation.

Så meget om mulighederne for en fredelig kontra ikke-fredelig overgang til socialismen. Vi kan i k k e med Nørlund lægge den altafgørende hovedvægt på den fredelige overgang. Arbejderklassen må forberede sig på r e v o l u t i o n e n og gribe magten, når det er muligt. Tiden vil vise, om det bliver t a k t i s k muligt at gribe magten på fredelig vis. Det må være et kommunistisk partis opgave at påpege begge muligheder, u d e n at give arbejderklassen falske illusioner om borgerskabets høflighed og fredelige sindelag.

NØRLUND OG VOLD.

7) Nørlund siger, at kineserne prøver " at bortforklare de overgange til socialismen i fred og uden borgerkrig, som faktisk er forekommet (f.eks. i Tjekkoslovakiet og DDR)."

Det er en flothed. Gennem den væbnede antifascistiske kamp og gennem sejren i denne kamp i 1945 skabtes i Tjekkoslovakiet en folkedemokratisk magt under proletariatets ledelse. Statsapparatet, som skabtes i 1945 var under proletariatets kontrol og derfor i sit væsen proletariatets diktatur. Det, der skete i 1948, var, at bourgeoisiet forsøgte et k o n t r a r e v o l u t i o n æ r t kup, men dette blev forhindret, bl.a. fordi arbejderklassen var i besiddelse af statsapparatet, i besiddelse af væbnet magt. Det er i den forbindelse u n d e r o r d n e t, om der blev affyret eet, to eller flere skud. Overgangen til socialismen i Tjekkoslovakiet kan således ingenlunde indordnes under den definition på fredelig overgang til socialismen, som Hrustjov jævnfør forrige punkt har lagt navn til, og som DKP anerkender.

End mere begrædeligt bliver det, når Nørlund nævner DDR. Han ved, at efter 1945 var det ikke just socialistiske toner, som lød i det tyske folk. Arbejder- og bondemagten blev i DDR skabt af de bedste folk fra det kommunistiske og socialdemokratiske parti og fra de demokratiske kræfter i Østtyskland, men rent magtmæssigt baseredes den unge tyske arbejder- og bondemagt på de sovjetiske besættelsestroppers b a j o n e t t e r , eftersom det var sovjettropperne, som k n u s t e det tidligere hitlerske imperialistiske magtapparat, hvorved der blev skabt et grundlag for en ny stat af en ny type. K u n ved at forhindre kapitalismens renæssance i Østtyskland kunne Sovjetunionen opfylde sin internationale pligt: at føre den antifascistiske udrensning t i l b u n d s. Der er ingen grund til at lægge skjul på dette. Men at kalde det en f r e d e l i g overgang - det er lige fantastisk nok.

NØRLUND OG SOVJETUNIONEN.

8) Nørlund siger: "Endvidere giver man sig nu til at hævde, at Sovjetunionen er blevet kapitalistisk." Og Nørlund citerer i denne forbindelse fra en kinesisk kommentar: "De kapitalistiske kræfter i det sovjetiske samfund er i virkeligheden blevet en stormflod, der overskyller alle områder af livet i Sovjetunionen, herunder det politiske, økonomiske og kulturelle område."

Det er usandt. Kinas kommunistiske Parti har i k k e hævdet, at Sovjetunionen er blevet kapitalistisk. I det af Nørlund citerede

(Læs videre side 10)

Om Erley Olsen - Laos - Prag - og sandheden !

Vi vil bede vore læsere være opmærksomme på LAND og FOLKs stillingtagen fremover til begivenhederne i Laos og i Sydøstasien i det hele taget. Bladet har netop bragt en serie udmærkede artikler af Burchett om Sydvietnams kamp mod den amerikanske aggression, men det er samtidig en kendt sag, at der hos ledende folk på bladet ses med bekymring - ikke på USAs krigshandlinger, men på det vietnamesiske folks modstand mod dem. Denne modsigelse vil en dag komme til udtryk også i bladet - ganske som modsigelserne allerede er kommet for dagen omkring spørgsmålet Laos.

Først erklærede Erley Olsen på grundlag af vestlige beretninger frejdigt, at Pathet Lao-styrkerne var rykket frem på Lerkrukkesletten, og at det endnu var uvist, om de ville standse offensiven dér. Dernæst - dagen efter - havde andre fortalt ham, hvad han selv burde have vidst, at Pathet Lao aldeles ingen offensiv havde foretaget i Laos, men er blevet nøjagtigt, hvor de hele tiden har stået.

Først hilste Erley Olsen i en forsideartikel begejstret et nyt sovjetisk forslag om en såkaldt Laos-konference med deltagelse af ialt seks lande - England, Sovjetunionen, Polen, Canada, Indien og de tre parter i Laos selv. Han begejstredes, skønt han vidste eller burde vide, at et sådant forslag er i direkte modstrid med de internationale Geneve-aftaler om Laos. Dernæst skrev han i en bagsideartikel om de vestlige "konference"numre i Laos' hovedstad, at kun en konference med deltagelse af alle 14 Geneve-nationer havde myndighed til og mulighed for at løse Laos-problemet!

Men der kommer mere endnu, og vi advarer læserne af LAND og FOLK mod at fæste lid til den grimme historie fra Prags radio, når den ad mere autoriserede kanaler når frem til Dr. Tværgade.

Prags radio genoptog for nyligt Erley Olsens gamle løgnehistorie om den kommunistiske fremrykning i Laos og beskyldte i denne forbindelse utilsløret Kinas regering for gennem pres på Pathet Lao at puste til krigsarnen i Laos, splitte de venstreorienterede og de neutralistiske kræfter og dermed hjælpe den amerikanske imperialisme - altsammen i et desperat forsøg på at bevise, at den påståede kinesiske tese om krigens uundgåelighed er rigtig! Der er åbenbart ingen grænser for, hvor dybt man vil synke i sin iver efter at sværte Kinas kommunistiske Parti. Hvorfor gør man det ? Fordi Kinas kommunistiske Parti i dag står som det vigtigste og stærkeste bolværk mod den revisionistiske flodbølge fra makkerne Tito-Hrustjov.

Hold øje med LAND og FOLK! Det er et meget oplysende blad - oplysende om holdningsløshed og mangel på principper.

ga-

afsnit fra den kinesiske kommentar står der, at der eksisterer en r e e l fare for, at den socialistiske Sovjetunion degenerer, eftersom kapitalistiske kræfter overskyller det sovjetiske samfund idag under Hrustjov-falkenes ledelse. Og de har god grund til at frygte denne udvikling. Opgivelsen af de statslige maskin- og traktorstationer for snart mange år siden har vist sig at være udgangspunktet for en stadig mere borgerlig landbrugspolitik, hvor man på det sidste har afskrevet partiets ledelse af landbrugspolitikken. Økonomisk taler man endvidere i stigende grad om "det personlige incitament" for den enkelte under arbejdet, hvorved man sætter den enkeltes egoistiske gevinstbegær over det kollektive arbejde for socialismens videre udbygning. Og kulturelt kan man henvise til den stadigt ivrigere efterabning af vestlige unoder i stedet for et ivrigt studium af vestlig kultur og omformning af erfaringerne i et aktivt skabende socialistisk kulturelt arbejde.

Og den senere tids overstrømmende begejstring for den jugoslaviske "socialisme" understreger den borgerlige tendens — ORIENTERING har i flere numre allerede behandlet den jugoslaviske overgang fra socialisme til kapitalisme.

NØRLUND OG ET CITAT.

9) Nørlund siger: "Samme konsekvens for deres (dvs. kinesernes indstilling indeholdes i deres påstand om, at en splittelse af den internationale kommunistiske bevægelse er en lov for udviklingen og følgelig tilstræbelsesværdig. Man proklamerer: "Enhed, kamp eller endog splittelser, og en ny enhed på et nyt grundlag - således er den internationale arbejderbevægelses dialektik.""

Atter en tilsnigelse. Kinas kommunistiske Parti har i n t e t s t e d s sagt, at splittelse er "tilstræbelsesværdig" - og i n t e t s t e d s kan man få noget sådant ud af de kinesiske betragtninger uden at gøre vold på sandheden, og man kan heller ikke få det ud af det citat, Nørlund bringer. Hvad siger kineserne da?

De siger: "Såvel internationalt som i enkelte lande bliver en splittelse i de proletariske rækker uundgåelig, hvor som helst opportunisme og revisionosme grasserer. Enhver splittelse forårsages uværgerligt af den opportunistisk-revisionistiske modstand mod og forrædderi mod marxismen-leninismen." (Kommentar til det Åbne Brev fra Sovjetunionens kommunistiske Partis Centralkomitie, nr.7, 4.2.1964, side 10, dvs. 3 afsnit under Nørlunds citat.)

Nørlund ved, at det ikke er pindehuggeri, når man foreholder ham, at et citat skal bruges, som det er, og ikke som man gerne ville have, at der skulle være. Thi kineserne siger tværtom, at splittelse nok er uundgåelig, men årsagen til splittelsen er den revisionistiske strømning, som a l t i d vil være til stede i arbejderbevægelsen, sålænge al borgerlig ideologisk indflydelse ikke er udryddet. Kineserne t i l s t r æ b e r netop ikke, at der skal opstå og udvikle sig revisionistiske strømninger. Det eneste, de gør, er at f o r k l a r e, h v o r f o r de opstår, og at man må bekæmpe dem til stadighed. Det er blot, hvad al erfaring fra arbejderbevægelsens historie belærer os om. Det er fantastisk, at Nørlund derudaf kan få, at kineserne t i l s t r æ b e r splittelse.

NØRLUND OG ÅBEN DEBAT.

10) Nørlund skriver: "Som videre konsekvens afviser de (dvs.

kineserne) al tale om at indstille den offentlige polemik. "Det er kun gennem offentlig debat", siger de, "at man kan værne og styrke den kommunistiske bevægelses enhed." (Kommentar 7, side 45). Man kan undre sig over, hvorfor de så samtidig forsøger at få anerkendt den påstand, at "den offentlige polemik blev hverken fremprovokeret af os eller ønsket af os." (Samme kommentar, side 47)."

Det er grov forfalskning. Nørlund søger her at bevise, at de kinesiske kammerater indenfor 2 - to - sider m o d s i g e r sig selv. Men Nørlund må bevidst have undladt at tage hensyn til, hvad der e l l e r s står på side 45 og 46. KKP siger følgende:

"Den offentlige polemik blev hverken fremprovokeret eller ønsket af os." Og de fortsætter, hvor Nørlund ganske fikst standser op: "Imidlertid, da den offentlige debat nu allerede er i gang, og da SUKPs ledere har sagt, at det at føre den, betyder at "handle på Lenins måde", må den føres på grundlag af demokratisk diskussion ved at fremføre kendsgerninger og ved at gennemtænke sagerne, indtil alting er diskuteret til bunds." (Sammesteds, side 45). Og vi vil tilføje: Er der noget besynderligt i, at når debatten først er bleven åben og offentlig, at det så ikke uden videre kan overlades den ene part at bestemme, hvornår den finder det for godt at skydningen skal indstilles? Kan man på den måde tillade sig at dæmme på for en international, grundlæggende debat om selve marxismen-leninismen? Det er vist kun Nørlund, der kan se en selvmodsigelse i de kinesiske skrifter. En ting er nu engang at åbne debatten - en anden ting er, hvorledes debatten må fortsætte, n å r den en gang er blevet åbnet for hele verden.

NØRLUND OG KINAS KOMMUNISTER.

11) Nørlund siger: "Spørger man, hvad de (dvs.kineserne) vil sætte i stedet, finder man ikke synderlig vejledning i deres lange forklaringer - udover almene talemåder om at "kæmpe standhaftigt" og at "lave revolution". Det kan ikke undre, for det er i virkeligheden en total perspektivløshed, der gemmer sig bag deres store rumlende ord."

Det er usandt. Hvilke perspektiver har da Kinas kommunistiske Parti for verdensbevægelsen? Vi vil plukke følgende fra det kinesiske "Forslag vedrørende den internationale kommunistiske bevægelses generallinie" (Dansk, juni 1963):

"I de imperialistiske og kapitalistiske lande er den proletariske revolution og proletariatets diktatur væsentlige for den tilbundsgående løsning på det kapitalistiske samfunds modsætninger.

I sin stræben efter at gennemføre denne opgave må det proletariske parti under de nuværende omstændigheder aktivt lede arbejderklassen og det arbejdende folk i kampe for at bekæmpe monopolkapitalen, for at forsvare demokratiske rettigheder, for at bekæmpe truslen om fascismen, for at forbedre levevilkårene, for at bekæmpe imperialistisk oprustning og krigsforberedelse, for at forsvare verdensfred og aktivt støtte de undertrykte nationers revolutionære kampe." (side 12-13) Og videre om kommunistiske partiers opgave i kapitalismens lande: "Det er forkert at nægte at anvende parlamentariske og andre legale kampformer, når de kan og bør anvendes. Hvis imidlertid et marxistisk leninistisk parti falder i legalismens eller den parlamentariske kretinismes grøft og begrænser kampen inden for grænser, der tillades af bourgeoisiet, vil dette uundgåeligt føre til opgivelse af den proletariske revolution og af

proletariatets diktatur." (side 14) Og der kunne nævnes lignende eksempler i dusinvis på, hvorledes de kinesiske kommunister i h ø j e s t e g r a d anviser konkrete veje for arbejderbevægelsen og dens parti. Og måske var der n e t o p vejledning at hente for Nørlund, som repræsenterer et parti, der i stigende udstrækning erstatter kampen for socialismen med tågede ideer om et halv-kapitalistisk, halv-socialistisk "fornyet demokrati", som vil samarbejde med kapitalisterne i bedriftsråd, som netop i disse måneder har fået det parlamentariske arbejde på hjernen, og som erstatter den livsnære kamp mod den amerikanske imperialisme med Kennedy-hyldest og utopiske forslag om isoleret, dansk afrustning. Så meget om Nørlunds snak om "perspektivløsheden."

NØRLUND OG SMÅBORGERLIGHED.

12) Nørlund siger: "Før i tiden har Kinas kommunistiske Partis ledere beklaget sig over det store småborgerlige indslag i deres parti, og det er næppe blevet mindre. Men småborgerlig usikkerhed og uligevægt over for kampens problemer giver sig netop ofte udtryk i, at man søger at "løse" revolutionens problemer med store - og tomme - ord, der kan lyde knaldrevolutionære."

Det er simpelt vrøvl. Det er simpelthen Suslovs ord om igen fra dennes udfald mod Kinas kommunistiske Parti. Vi h a r allerede under denne gennemgang påvist, at der ingenlunde er tale om t o m m e ord. Men vi kunne godt lide at vide, hvad der gemmer sig bag bemærkningen om "småborgerlig uligevægt og usikkerhed"? Hvornår har Kinas kommunistiske Parti udvist en sådan? Uden kontante argumenter kan vi ikke godtage Nørlunds argumentation. - Tværtimod. Vi kunne kaste handsken tilbage igen og spørge: Er det ikke småborgerlig usikkerhed og uligevægt, når Hrustjov kommer med tåbelige og hysteriske bemærkninger om "folkekommunernes bukser", "manglende ris i madskålene" og lignende artigheder? Eller når Hrustjov det ene øjeblik skælder Eisenhower huden fuld og det andet øjeblik kæler for ham? Eller når Hrustjov det ene øjeblik siger, at Stalin var en gemen forbryder og det andet øjeblik, at han var en stor kommunist? Eller når Hrustjov det ene øjeblik afviser isoleret atomprøvestop og det andet øjeblik priser det i høje toner? Og tusinde og et eksempel kunne bringes desforuden.

NØRLUND OG KOMMUNISTISK ARBEJDERKREDS.

13) Og i fortsættelse af Nørlunds betragtninger over de småborgerlige strømninger, siger han: "At det er en sådan småborgerlig strømning i arbejderbevægelsen, vi har at gøre med, ser vi særlig tydeligt i det tragikomiske forsøg på at oversætte den til dansk i en lille mislykket gruppe."

Interessant. Skade, at Nørlund ikke argumenterer - men KOMMUNISTISK ARBEJDERKREDS, som han hentyder til, er villige til på et hvert tidspunkt at diskutere med Nørlund om, h v a d det er, der er småborgerligt i vore synspunkter. Vi vil ved lejlighed arrangere et møde, hvor Nørlund kan redegøre for sine synspunkter og begrunde sine angreb. Vi kan ikke tro, at Nørlund ville nægte at deltage i en sådan debat. Det ville være for tragikomisk.

NØRLUND OG REVOLUTIONEN.

14) Om Danmarks kommunistiske Partis politik siger Ib Nørlund

at det sætter alle kræfter ind på "at få udnyttet mulighederne for igennem sejre i kampen for freden også at nå frem til den socialistiske samfundsændring." (Vor understregning).

Det er forkert. Kampen for freden og kampen for socialismen er t o forskellige ting, som - selvom de er nært indbyrdes forbundne - ikke kan blandes sammen i een pærevælling, ikke mindst fordi kampen for freden føres på og skal føres på et langt bredere grundlag end kampen for socialismen. Og i denne forbindelse kan man i k k e underordne kampen for socialismen under kampen for freden. Enhver sejr for arbejderklassen, der bringer den nærmere socialismen, er s a m t i d i g en sejr for fredskampen og omvendt. Men man kan ikke stille det op, som Nørlund gør det, at idet man opnår sejre i fredskampen, så skal socialismen ligesom komme haltende bagefter som et biresultat af fredskampen. Med sin bemærkning s v i g t e r Nørlund selve det revolutionære perspektiv for et kommunistisk parti.

NØRLUND OG SOVJETISKE FALSKNERIER.

15) Nørlund afviser "udtalelser om, at optimismen med hensyn til menneskehedens fremtid beror på, at kun halvdelen af menneskeheden vil gå til i en atomkrig, som ganske uansvarlige."

Det er en forfalskning. Nørlund antyder med sin bemærkning, at kineserne ønsker socialismen gennemført ved verdenskrig. Nørlunds påstand er her i overensstemmelse med tilsvarende sovjetiske forfalskninger. Nørlund ved, at det er løgn - mildere kan det ikke siges. Han ved, at kineserne mener, at det er muligt at undgå en verdenskrig. Han ved også, at de kinesiske udtalelser om, h v a d der ville ske, h v i s imperialisterne slap krigen løs, k u n er møntet på en diskussion om menneskehedens muligheder i v æ r s t e fald, og han ved også, at de kinesiske kommunister tydeligt har sagt, at "marxister-leninister over hele verden har pligt til at skatte folkenes fredsfølelser og til at stå i forreste linie i kampen for verdensfred." Og Nørlund ved også, at de kinesiske kommunister har sagt, "at en ny verdenskrig kan forhindres." (Citeret fra kommentar nr.5. side 1 og 10)

NØRLUND OG PERSONDYRKELSEN.

16) Nørlund siger: "Vi anser personkult som et fænomen, der er fremmed for socialismen."

I tide og utide, i manifester og på kongresser, ved festlige lejligheder og under indre opgør har Danmarks kommunistiske Partis ledere anbragt såvel det sovjetiske partis som egne fortidige fejltagelser i den lille, lækre, men aldeles intetsigende skuffe: "personkult" eller "persondyrkelse." Ingensinde har man set en definition af ordet, ingensinde har man forsøgt at afgrænse fænomenet, ingensinde har man forsøgt at gøre partimedlemmerne klart, h v a d dette mystiske ord egentlig dækker.

Men vi ved dog nogenlunde, h v a d der tænkes på, når ordet affyres. Vi ved, at alle påståede og virkelige overgreb og brud på den socialistiske retsorden i perioden fra 1930'ernes midte til Stalins død i 1953 puttes i skuffen "persondyrkelse", mens alle positive foreteelser i samme periode i Sovjetunionen har fundet sted p å t r o d s a f persondyrkelsen af Stalin. Ganske fikst. Stalin er den store forbryder - og alle mulige og umulige fejl og misgreb losser man så behændigt over på en enkelt person,

på en syndebuk. Den senest opfundne manøvre er at give Stalin skylden for Hrustjovs mislykkede landbrugspolitik.

At mane en hel periodes fejltagelser i jorden ved at losse dem overpå en syndebuk er simpelthen svindel. Det er i strid modsætning til den materialistiske historieopfattelse at isolere alle negative fænomener omkring een person og alle positive omkring personer, der hævdes at have vendt sig imod denne ene person. Det er forkasteligt og kan få tragiske følger for det sovjetiske folks syn på en overordentlig betydningsfuld periode i dets historie, hvis dybtgående analyser på et marxistisk grundlag erstattes af ensidige forsøg på at forklare fortidige vanskeligheder gennem magiske besværgelser og åndemaneri.

Lad os i korthed - med al fare for forenkling - søge at placere Stalin, placere dette mærkelige begreb "persondyrkelse" og placere sovjetisk historie fra 1930'erne til 1953 i den rette sammenhæng.

Vi ved, at Stalins person i en periode blev "dyrket" - byer, næsten alle hovedgader, fabrikker, kolkhoser, æresbevisninger opkaldtes efter Stalin. Statuer rejstes på hvert andet gadehjørne, hans ord opfattedes som bibelord, sange, hymner, mere eller mindre begavede malerier, digte, ja, alverdens rimsmede mobiliseredes for at hylde og fremhæve Josef Stalin.

Hvordan kan noget sådant opstå i et samfund, der bygger socialismen? Kun Stalins indsats kan give svaret. Stalin stod i spidsen for det bolsjevikiske parti efter Lenins død. Ikke mindst Stalins evne til at udkaste retningslinierne for det nye socialistiske eksperiment var medvirkende til, at det sovjetiske parti blev skånet for såvel overophedede revolutionære som for folk, der havde mistet troen på både industrialiseringen og kollektiviseringen.

De første femårsplaner og kollektiviseringen af det sovjetiske landbrug var det granitfundament, hvorpå socialismen i Sovjetunionen blev bygget. Men fundamentets skabelse og den sejge, komplicerede og uforfærdede opbygning af socialismen, som fulgte efterpå, fandt sted i en periode, hvor Washington, Paris, London, Tokio - og snart ikke mindst Berlin pønsede på et opgør med den nye folkestat. Tiden krævede årvågenhed overfor indre og ydre fjender, den krævede kamp, klassekamp, hjemme som internationalt, og den krævede en gigantisk oprustning sideløbende med en opmærksom udenrigspolitik.

Enhver, der omhyggeligt studerer Stalins taler og analyser fra denne periode, må anerkende hans evne til at udrede de mest komplicerede tråde på en enkel og overbevisende måde, som klart og koncist anviser vejen for den socialistiske opbygning og sikringen af Sovjetunionens eksistens. Og Nørlund ved det bedre end nogen, thi selvom læsning af Stalins værker ikke er velset idag, så er der vel næppe nogen i DKP, der har studeret Stalin ivrigere end Ib Nørlund.

Og netop Stalins evne til på skabende måde at anvende marxismens og leninismens almengyldige sandheder på den sovjetiske virkelighed skabte baggrunden for hans enorme popularitet i det sovjetiske folk. Det var uundgåeligt, at Stalins person i folkets bevidsthed ragede op over de andre lederes - og det var derfor uundgåeligt, at folket særligt omhyggeligt lyttede til Stalins ord, ærede ham, hyldede ham og tog bestik efter hans anvisninger. På den måde voksede "persondyrkelsen" frem. Stalin blev et symbol på socialismens opbygning i Sovjetunionen, han blev symbol på den

rigtige vej midt mellem de tusind farlige skær.

Men i samme øjeblik, Stalins personlige indsats blev genstand for en særlig respekt, i samme øjeblik begyndte faren at lure. I samme øjeblik åbnedes mulighederne for, at Stalin blev overvurderet, at mindre ånder blandt partiets funktionærer langsomt ophørte med at tænke selv for i stedet at sluge Stalins ord som bibelord, og i samme øjeblik opstod faren for, at partiets kollektive ledelse svækkedes og undergravedes til gunst for Stalins personlige diktater. Men disse negative sider af den forståelige og uundgåelige beundring af Stalins virke må nødvendigvis sammenholdes med betydningen af Stalins indsats, med den spore, som det stalinske ideal blev for utallige mennesker, og med den vilje til at skabe socialismen, således som den rigtigt, enkelt og forståeligt for masserne blev opridset af Stalin.

Vi ved, at eksperimentet lykkedes, og det er hovedindholdet af den sovjetiske historie i Stalins tid, men vi ved også, at vanskelighederne var enorme, at fjenden brugte a l l e midler for at undergrave proletariatets diktatur. Ja blot et enkelt eksempel kan belyses, hvilke metoder fjenden brugte for at så splid indenfor den sovjetiske partiledelse: Udrensningen indenfor hæren i slutningen af trediverne, der kulminerede med processen mod og henrettelsen af den sovjetiske hærchef Tjuhatjevskij, blev iværksat på basis af hug-og-stikfaste beviser mod ledende officerer for forræderi. Efter krigen viste det sig imidlertid, at beviserne var fremstillet på genial forbryderisk vis af Nazitysklands efterretningsvæsen.

I et glimt giver dette eksempel forklaringen på den mistænksomhedens atmosfære, som prægede den sovjetiske ledelse i slutningen af trediverne, og det giver samtidig forklaringen på, hvorfor så mange udmærkede kommunister på tragisk vis måtte lade deres liv under de udrensninger, som usikkerheden medførte.

Under så vanskelige betingelser, under indtryk af den indre som ydre klassefjendes enorme pres sker det næsten uundgåeligt, at det proletariske demokrati indskrænkes, at sikkerhedsorganerne får for stor og ukontrollabel indflydelse, og at partiets øverste ledere får for stor magt.

Vil man lære af de fejlt gelser og misgreb, som fandt sted under disse betingelser for opbygningen af socialismen i sovjetstaten, da må man vurdere dem i deres hele og fulde sammenhæng med h e l e samfundstrukturen, med statens organisation, med klassekampens krav til årvågenhed, og i forhold til Sovjetunionens internationale position. Og skal man vurdere betydningen af persondyrkelsen af Stalin, må man vurdere den i sammenhæng med a l l e de nævnte foreteelser. I modsat fald forfalder man til at o v e r v u r d e r e personlighedens rolle i historien, og samtidig vil man overse det væsentlige i perioden.

Det er klart, at den forståelige, men på sin vis for partiets kollektivitet farlige respekt, der særlig stod omkring Stalins personlige indsats, meget let, i f o r b i n d e l s e m e d d e e n o r m e v a n s k e l i g h e d e r kunne medføre, at uheldige sider af Stalins personlige egenskaber kom til at spille en for stor rolle.

Imidlertid er det i k k e i Hrustjov-folkenes interesse at få Stalin placeret i s a m m e n h æ n g m e d den komplicerede historiske udvikling i den unge sovjetstat. Hrustjov-folkene er kun interesseret i een ting, i at skaffe sig en syndebuk, der på een og samme tid kan fri dem for selvkritik og aflede opmærksom-

heden fra deres egne nutidige fejltagelser.

Lad os tage et par eksempler: Stalins landbrugspolitik bruges som argument for, at Hrustjov har opgivet at føre landbrugspolitik. Stalins fejlagtige holdning overfor broderpartier skal lægge et røgslør over de sovjetiske lederes forsøg på at skalte og valte med de kommunistiske partier idag. Og fortidens virkelige og påståede brud på partidemokratiet og den socialistiske retsorden skal dække over de sovjetiske lederes bestræbelser på at svække det socialistiske grundlag i Sovjetunionen gennem den megen snak om borgernes personlige økonomiske interesser og andre borgerlige appeller, der taler til den enkeltes egoisme.

Men hvorledes med "persondyrkelsen" ? Er den ophørt? Hvorledes er Nikita Hrustjov s e l v placeret?

Et par eksempler: Hrustjov har siden Stalins død bestandigt efterstræbt at blive midtpunktet. At han i taler ved festlige lejligehder afviser "dyrkelse" af hans person kan lyde meget besnærende, og det ville vel også være ejendommenligt, hvis byer, gader og fabrikker pludselig gik over fra at bære Stalins navn til at bære Hrustjovs. Ingen ville tage ham alvorligt, hvis det var tilfældet. Men i r e a l i t e t e n har Hrustjov påtaget sig rollen som en slags all-round forvalter af alle sider af det sovjetiske samfund. Han udtaler sig med lige stor kompetence om kunst, musik, majs, gødning, partiforhold, udenrigspolitik, skibsbygning, røde køer, hvedeproduktion, traktorer, film osv.osv..... Når en digter er usikker overfor, om hans værk er tilfredsstillende, læser han det op for Hrustjov, og digtet offentliggøres med Hrustjovs allernådigste personlige tilladelse. Og når Hrustjov runder år, flyder sovjetiske tidsskrifter over af hyldestartikler, hvor Hrustjov får æren af alt lige fra "demokratiseringen" til det lykkelige udfald af Stalingrad-slaget. - Og kronen på værket er en småborgerlig fremhævelse af hans privatliv med sentimentale fotografier af chefens barnebarn, der minsandten også hedder Nikita.

Mon ikke folk, som ind imellem bruger ordet "persondyrkelse" som skræmmebillede, i stedet burde vende sig mod den Hrustjovdyrkelse i BT-stil, som er højeste sovjetiske mode idag. Og mon ikke de burde tænke sig om en ekstra gang, når de slynger banstrålen "persondyrkelse" ud mod Mao Tse-tung i Kina. Enhver ved, at Mao for det kinesiske folk er et symbol på de kinesiske kommunisters revolutionære kamp igennem mere end 4o år, at Mao repræsenterer leninismen omformet på den kinesiske virkelighed. Og enhver ved tilmed, at de kinesiske kammerater s e l v - endog på Maos eget forslag - allerede i 1949 vendte sig mod, at byer og fabrikker opkaldtes efter partilederne, og at ledernes fødselsdage ikke skulle fejres. Netop gennem sådanne initiativer skulle de n e g a t i v e sider af den naturlige respekt om erfarne og prøvede ledere undgås. Og i modsætning til forretningsgangen i den øverste sovjetiske partiledelse, hvor Hrustjov som sagt udtaler sig om alt mellem himmel og jord, ved enhver, at den kollektive ledelse i det kinesiske parti a l t i d har været en ubrydelig kendsgerning. Arbejdsdelingen er fuldt gennemført.

Det a f g ø r e n d e, når man vurderer de mange billeder af fremtrædende partifolk, og når man bemærker den respekt, der står om deres teoretiske bidrag, er således, hvilken betydning, denne naturlige lederrespekt har for partilivet, for den kollektive ledelse af partiet, og for ledernes placering i folket, og hvor store farer, der lurer i forbindelse med respekten omkring een eller flere ledere, er atter afhængig af, under hvilke gunstige

eller ugunstige betingelser, opbygningen af socialismen finder sted.

Al snak om persondyrkelse uden forbindelse med alle disse grundlæggende spørgsmål i forbindelse med et socialistisk samfunds opbygning er nonsens og bortforklaringer. - Og Nørlunds udfald er det ikke mindst.

NØRLUND OG DEMOKRATIET

17) Nørlund siger, at under socialismen i Danmark vil de demokratiske former i høj grad være "betinget af de nationale og historiske forhold i hvert en elt land, for vort vedkommende bl.a. med eksistens af flere politiske partier. Vi afviser derfor tale om, at udfoldelse af det socialistiske demokrati er noget "borgerligt". Tværtimod."

Besynderligt. Hvis man skal forstå Nørlund ret i disse noget uklare betragtninger, da skulle der være en eller anden, som har påstået, at udfoldelsen af det socialistiske demokrati var "borgerligt". Vi ved ikke, hvad der hentydes til, men vi ved, at dersom Nørlund mener, at vort lands demokratiske traditioner skal tages med over i socialismen, så ville det være betydningsfuldt, om vi fik rede på, h v a d der forstås ved vort lands demokratiske traditioner. Og hvis der - som Nørlund antyder det - forstås f l e r p a r t i s y s t e m e t, så kan vi i k k e give ham ret. Hvis han i sin iver efter at snakke om "demokratiske traditioner" p å f o r h å n d vil garantere et socialistisk Danmark med flere politiske partier, så begår han to afgørende fejl: For det første g l e m m e r han, at flerpartisystemet dels er et udsalg af det borgerlige samfunds klassesplittethed og dels er blevet anvendt til at f o r e g i v e, at blot der var flere partier, så var der også politisk demokrati. Flerpartisystemet har derfor i dansk historie blot virket som et tåget slør, der blev sænket ned over statsmagtens virkelige indhold, borgerskabets diktatur. Og for det andet: O m der vil eksistere flere partier under socialismen, derom kan ingen idag give garantier, al den stund selve overgangen til socialismen vil vise, h v o r de eksisterende politiske partier vil stille sig, eller om eventuelt nye demokratiske partier vil opstå. Vi har før spurgt, om Nørlund ikke kunne tænke sig en revolutionær enhedsfront som f.eks. på Cuba? Eller vil Nørlund direkte o p r e t t e nye partier for de "demokratiske traditioners skyld"??

NØRLUND OG KOLONIFRIGØRELSEN.

18) Ib Nørlund siger videre, at DKP afviser "alle tendenser til at sætte folkene i de "fattige lande" op mod folkene i de "rige" lande eller omvendt."

Atter en tilsnigelse. Nørlund tænker her på den sovjetiske påstand om, at de kinesiske kommunister ved at hævde, at vor tids hovedmodsigelser har deres brændpunkt i den afro asiatisk-latinamerikanske verden, skulle hylde en eller anden form for "racekamp", der sætter den gamle verden op mod kolonilandene og de nye lande. Kineserne kan næppe tage Nørlunds ord til sig, da der ikke er noget besynderligt i at konstatere, hvor i verden imperialismens svage led findes. Men måske er kritikken fra Nørlunds side rettet mod hans nye venner og kampfæller, de jugoslaviske revisionister, som siger: "Det er ikke blot det gamle forhold mellem kolonien og

moderlandet, som det drejer sig om. Det kan ses udfra den kendsgerning, at problemet omkring forholdene mellem underudviklede og udviklede lande som træder frem i forholdene mellem lande, som er ved at skabe og udvikle et socialistisk samfund." Og de jugoslaviske revisionister forklarer dette således, at "de mere udviklede lande med en højere produktivitet udbytter de mindre udviklede, hvor produktiviteten er lavere." (Milentije Popovic, medlem af Jugoslaviens Kommunisters Forbunds centralkomite, på centralkomiteens 5.samling, 18.5.1963, citeret fra Review of International Affairs, Beograd, nr.4, 1963) Her opbygger Popovic et skel endog i n d e n f o r den socialistiske lejr mellem udviklede og underudviklede lande, hvor der åbenbart finder en udbytning sted. Er det rigtigt? Eller burde Nørlund ikke nærmere kritisere de jugoslaviske revisionister for deres teser? Er det ikke at "sætte folkene i de "fattige" lande op mod folkene i de "rige" lande....?

NØRLUND OG INTERNATIONAL SOLIDARITET.

19) Nørlund siger:"Man spørger os, om vi holder med Moskva eller Peking. Og vi har svaret: Vi holder med Danmark, det danske folk og den danske arbejderklasse."

Det er en uholdbar floskel. Er Nørlund nu blevet "nationalkommunist" af Titos og Larsens type? Kan man affærdige spørgsmålet om, hvem der har ret og hvem der har uret i den kommunistiske verdensbevægelse med, at "vi holder med Danmark" ? Er der nogen m o d s æ t n i n g mellem kommunisternes internationale og nationale bestræbelser? Vil Nørlund med sin flotte bemærkning dermed skyde en hvid pind efter det proletarisk internationalistiske krav om enhed og sammenhold på marxismens grundlag? H v i s nu Nørlund mener, at Sovjetunionens kommunistiske Parti har r e t i de afgørende spørgsmål - og det siger han i sin tale, at han mener - hvorfor tør han så ikke sige: I striden med de kinesiske kommunister mener vi, at SUKP har ret? Hvorfor skal man før t gøre sig "dansk", før man tør sige sådant noget?? Det sørgelige er blot, at Nørlunds fædrelandskærlige erklæring, efterfulgt af hans solidaritetserklæring overfor de sovjetiske ledere, i k k e gavner hverken Danmark eller Moskva fordi Nørlund har uret. Spørgsmålet er, om man "holder med" sandheden eller ikke - og ikke, om sandheden er "dansk" eller "udansk".

NØRLUND OG SUSLOV.

20) Nørlund siger dernæst:"Vi er således enige i de synspunkter, som er indeholdt i Suslovs redegørelse."

Det er forfærdeligt. Thi det vil sige, at Nørlund er enig med Suslov, når denne siger f.eks., at de kinesiske ledere vil "stille folkene op mod hinanden efter racekriteriet" (side 5), påtvinge de socialistiske lande "persondyrkelsens ideologi og praksis" (side 5), søge "at underordne den kommunistiske bevægelse og nationale befrielsesbevægelse under sine egne snævre, egoistiske stormagtsinteresser", (side 6) og at de kinesiske ledere mener, "at krig udgør et akceptabelt middel, ja faktisk det eneste middel til overvindelse af modsætningerne mellem kapitalisme og socialisme."(side 15). Og det vil også sige, at Nørlund f.eks. er enig i følgende Suslov-salut: "Kendsgerningerne viser, at nationalisme vinder mere og mere overhånd i den kinesiske ledelses hele politik og er i færd

med at blive drivfjedren i deres handlinger." "Det kom til udtryk i flere aktioner fra den kinesiske regerings side, eksempelvis kunstig opflamning af nationalistiske lidenskaber omkring grænsespørgsmålet, KKP-ledernes opførsel under den caraibiske krise og den kinesiske regerings holdning i kernevåbenspørgsmålet." (side 67). Dette er blot et lille udpluk af Suslovs angreb på Kina - og vi har i denne artikel som i andre af ORIENTERINGs påvist det urigtige i de citerede angreb. Men Nørlund er enig, og det kan da trøste ham, at hele det kinesiske folk har fået kendskab til den f u l d e ordlyd af Suslovs tale. Vi håber, at Sovjetunionens kommunistiske Partis ledelse også offentliggør den f u l d e ordlyd af det kinesiske svar, som vil komme på Suslovs angreb.Men det er vel et forfængeligt håb, al den stund de sovjetiske ledere i k k e har for vane at offentliggøre de kinesiske synspunkter.

NØRLUND OG CHOU EN-LAI.

21) Om kinesiske påståede selvmodsigelser siger Nørlund:"Vi har bemærket os den kendsgerning, at Chou En-lai på sin Afrika-tur sagde det samme om fredelig sameksistens o.s.v., som man ellers angriber andre så voldsomt for."

Det er usandt. Intetsteds sagde Chou En-lai noget om, at "fredelig sameksistens er vejen til socialismen", således som DKP har sagt det. Intetsteds har Chou En-lai underordnet kampen for national befrielse, socialisme og imperialismens tilbagetrængen på alle områder under et fastlåset stormagtsforhold af fredelig sameksistens. Chou har fremhævet den fredelige sameksistens som det rette princip for forholdet mellem lande med forskelligt samfundssystem, men han har ingensinde u d v i d e t begrebet "sameksistens" til det forhold, som de sovjetiske ledere taler om, dvs. en verdenstilstand, hvor de eneste former for kamp mellem socialisme og kapitalisme, som er tilladelige, er økonomisk og ideologisk kamp.

NØRLUND OG SPLITTELSE.

22) Efter at have opfordret til at indkalde en"ny verdenskonference snarest muligt", siger Nørlund, at"hvis man gennem boykot vil forhindre konferencen i direkte at opfylde disse formål (at styrke den kommunistiske bevægelse. Vor anm.), så findes der alligevel muligheder for, at den kan tage skridt i samme retning på baggrund af en bred international autoritet."

Det er en opfordring til spaltning.Nørlund siger simpelthen, at hvis de kinesiske kommunister og andre marxistiske partier ønsker at overholde erklæringens ord om enighed gennem rådslagning og derfor ikke ønsker at være med til at afgøre uoverensstemmelserne gennem stemmeoptælling på en såkaldt international konference, som Sovjetunionens kommunistiske Partis ledere finder det for godt at afholde snarest muligt, ja, så må konferencen l a d e h å n t om de kinesiske kommunisters ønske om en grundig forberedende debat, og konferencen må så åbenbart se det som sin opgave at træffe beslutninger u d e n o m de kinesiske kommunister. Nørlunds mange fine ord om e n h e d er altså simpelt frasemageri. Naturligvis k a n en konference udtale sig uden de kinesiske, indonesiske, vietnamesiske, new zealandske, koreanske og andre kommunistiske partier. Men hvorfor har Nørlund så travlt med at fuldbyrde splittelsen?? Det skulle vel ikke være, fordi de marxistisk-leninistiske synspun ter b r e d e r s i g i hele den kommunistiske verdensbevægelse??

Benito Scocozza.

Vi har modtaget:

V I L L Y F U G L S A N G S H U N D E K U N S T E R

Nogle bemærkninger om et forsøg på at fremstille "Orientering"s 12 punkter som "ren og skær revisionisme.

DKP-ledelsens indsats i den internationale debat mellem revisionister har kvantitativt været uhyre beskedne, og kvalitativt har den været præget af de bastante fif: Man har således konsekvent undladt at gengive sine modstanderes indlæg i debatten og har nøjedes med at viderebringe SUKP-ledelsens opfattelse af situationen. Videre har man tillagt anti-revisionisterne en flom af synspunkter, som disse ikke har, hvorefter man med sævre hug har fældet disse ikke-eksisterende størrelser. I den grad har man formået at sublimere sin tidligere proletariske internationalisme til hengivenhed for SUKP s ledelse, at man aldeles har forvekslet denne gruppe med "hele den kommunistiske verdensbevægelse". I konsekvens heraf har man søgt at bilde medlemmerne og Land og Folk-læserne ind, at modstanderne kun fandtes i Peking og Tirana.

I den senere tid må det dog være gået op for I&F-læserne, at anti-revisionismen er et internationalt fænomen. F.eks. beretter mediet Schaffer den 5.juni fra Moskva med "Pravda" som kilde, at "Peking-lederne retter deres hovedangreb på de kommunistiske partier og søger tilflugt til grove metoder som bagvaskelse, bestikkelse og pengeafpresning for at vinde kontrol over enkelte kommunister i andre lande". Dette finansielle foretagende, der åbenbart hviler i sig selv, må jo have en vis succes, thi Schaffer beretter videre: "De splittelsesgrupper, der er stablet på benene af Peking, og som kæmper mod de kommunistiske partier, er et fund for den imperialistiske reaktion". Baggrunden for denne og lignende udgydelser er SUKP-ledelsens forsøg på at lægge op til en samling af sine revisionistiske medløbere, hvoraf det logisk følger, at man ikke længere kan negligere de forskellige landes marxistiske partier, grupper og grupperinger. Man må opgive fortielsestaktikken og stemple dem som "kinesiske agenturer". Man nødsages altså til at føre en "åben" kamp.

Som følge af denne kursændring måtte det forventes, at DKP-ledelsen ville følge trop og så småt begynde at lange ud efter "Orientering". Hidtil har dens fortielsestaktik eller ganske naturligt indbefattet en næsten total negligering af de danske anti-revisionister. Nogle husker måske, at "Orientering"s første nummer den 17-12-63 i I&F hilstes med notitsen "Ingen overraskelse". Den fremførte kritik blev ikke imødegået; man nøjedes med bemærkningen: "De golde synspunkter, der fremføres, viser, at "udgiverne" ikke ser perspektiverne i kommunismens kamp". I de næste 5 måneder har I&F været tavs, når man ser bort fra et par kryptiske småbemærkninger i ny og næ.

Sætter man sig i de pragmatiske DKP-lederes sted, må denne fortielsestaktik bedømmes som forsvarlig. Ingen kan benægte, at de politiske kræfters konstellation i dette lan for nærværende i ekstrem grad indsnævrer anti-revisionismens muligheder. I 1958-60 førte DKP en hård afværgekamp. De revisionistiske anslag blev afværget, men det kostede 45.000 stemmer og reducerede partiets procentvise andel af de afgivne stemmer fra 3,1 til 1,1. Dette er en statistisk kendsgerning. Larsenisterne triumferede,

men siden har SF-sammensuriet bevæget sig stadig længere til højre. Det har politisk rømmet store sumpede områder til fri afbenyttelse for DKP, således at DKP-ledelsen uden besvær har kunnet indtage gamle SF-positioner og dog - helt i overensstemmelse med sandheden - kan fastholde, at den fortsat står til venstre for Larsen & Moltke, som det store flertal af DKP- og DKU-medlemmerne omfatter med liden kærlighed. Dette er politiske kendsgerninger. På denne baggrund er det såre forklarligt, at DKP-toppen har ment at kunne nøjes med at bekæmpe "faren fra venstre" med tavshed.

Kritikken af DKP's udgliden til højre er imidlertid ikke forstummet, og på den internationale arena har SUKP-ledelsen ikke formået at stoppe den polemik, som den selv indledte i efteråret 1961. Siden Suslov-artiklens fremkomst i april har de sovjetiske ledere "svaret igen" for fuld udblæsning, og nu lægger også DKP-ledelsen op til ideologisk klatvask. Den 15.maj proklamerede Nørlund i L&F:

> "Vor partimæssige erfaring har gjort det til en del af vor arbejdstil bestandigt at sætte ind for at sikre klarhed og sikkerhed i partiet i alle principielle spørgsmål. Vi kender følgerne af at undlade det.... Diskussion og meningsudveksling indgår i vor arbejdsstil som middel til at fremme tanke og handling."

(Fra artiklen "De danske kommunister og den internationale strid, sp.4-5).

Om denne "arbejdsstil" og denne "bestandighed" kunne siges en hel del, men lad det være. Lad os hæfte os ved, at DKP-ledelsen vil "sætte ind for at sikre klarhed og sikkerhed i partiet i alle principielle spørgsmål". Det må vel være for at skabe "klarhed og sikkerhed", at Villy Fuglsang den 4.juni pludselig bryder tavsheden omkring "Orientering" og i L&F går til ideologisk fægtning med en side 2 artikel.

Fuglsangs artikel er forsynet med den irrelevante overskrift "Freden må stadig tilkæmpes" og med den langt mere sigende undertitel "Nogle bemærkninger bl.a. om danske "kineserier" som ren og skær revisionisme".

Helt i tråd med SUKP-ledelsens nye taktik, jvf.ovenfor, indleder Fuglsang med at konstatere, at "man fra kinesisk side" "i en række lande verden rundt" forsøger "at hjælpe med til oprettelse af selvstændige grupper ved siden af og imod de bestående kommunistiske partier". Dette gælder også i dette land: "Et typisk udtryk for dette er 12 punkter, som nogle danske "kinesere" har udsendt."

Man noterer sig straks den nye terminologi. Anvendelsen af udtrykkene "kinesere" og "kineserier" kunne selvfølgelig opfattes som en tilfældig "våd kineser", men bør nok snarere vurderes som et led i en større omkalfatring af DKP's ordforråd. Den foregående dag (3.juni) havde man i L&F-lederen på helt borgerlig facon jongleret lidt med begreberne "demokrati" og "diktatur". Er man på vej mod en situation, hvor DKP som "den demokratiske marxismes parti" får til kamp mod "de gule diktaturtilhængere"? Eller er lederskribenten og Fuglsang blot i det poppede hjørne?

Derefter bemærker man, at den "arbejdsstil", Nørlund talte om, stadig bl.a. dækker over en vældig skræk for kildeangivelser. Fuglsang undlader omhyggeligt at fortælle, hvor disse "kinesere" har fremlagt deres 12 punkter.

"De 12 punkter", som "Kommunistisk Arbejderkreds" fremlagde til debat blandt danske kommunister i "Orientering", nr.5, fremtræder ikke som et forsøg på at opstille en fuldt udarbejdet programmatisk platform for de danske marxister. Der er derimod tale om en række positive forslag til en ny kommunistisk politik på marxistisk grundlag. Det er klart, at "punkterne" - som forholdene nu engang ligger - primært må opfattes som en kritik af visse sider af DKP s nuværende politik. De er et opgør med DKP-ledelsens revisionistiske kurs, med den gliden ud til højre.

Det kunne naturligvis ikke forventes, at DKP-ledelsen ville vove at beskæftige sig alvorligt med en sådan kritik. Fuglsangs opgave er da også en helt anden. Sandsynligvis er han klar over, at det ikke er tilstrækkeligt at fremstille "Punkterne"s ophavsmænd som "kinesere". Det er meget bedre at gemme dem væk i en skuffe ude til højre. Hvad er da mere naturligt end at putte dem i Aksel Larsens sorte gryde? En sådan opgave kræver ganske vist opbydelse af megen dialektisk snille, men Fuglsang farer frem med stor ildhu.

Først fejer han 11 af punkterne af bordet med bemærkningen: "De 11 handler om, hvad andre må og ikke må" (!) Dernæst griber han punkt 8 og begynder at dissekere det. Under dette punkt har "Kommunistisk Arbejderkreds" kritiseret DKP s bestandige sammenblanding af 1) dagskrav
2) de mere langsigtede paroler, som nok kan realiseres inden for et kapitalistisk samfunds rammer, men som forudsætter en kraftig skærpelse af klassekampen, herunder etablering af arbejderklassens enhed på socialistisk basis, og endelig
3) de revolutionære paroler, der vedrører overgangen til socialismen. Baggrunden for dette roderi er DKP s omforming til et reformistisk dagskravsparti, der er så fremskredne, at det for tiden kun med besvær formår at placere sig lidt til venstre for SF. Når man i praksis ensidigt lægger vægt på "5 ørespolitikken", lammes udsynet, og man begynder at hengive sig til drømmerier om den fredelig indvoksen i socialismen. Man begynder at tale om "demokratiets fornyelse" og om "strukturreformer", og man foregøgler medlemmer og tilhængere, at "blot" man opnår tilstrækkelig parlamentarisk styrke, et udviklet "industrielt demokrati" o.s.v., vil den hellige grav være vel forvaret. Kapitalisterne vil skikkeligt rømme de sidste skanser, hvorefter socialismen kan triumfere. Som et typisk eksempel på dette ideologiske forfald kan anføres den udtalelse, som DKP s faglige udvalg redigerede i februar (I&F 26.2.64). Her er de 3 slags paroler rodet sammen til et sådant miskmask, at man kun kan få det indtryk at den danske arbejderklasse skal beroliges. Vejen til socialismen vil forholdsvis smertefrit foregå i lige linie over gennemførelse af 4o timers ugen, oprettelsen af bedriftsråd og " et arbejderflertal i folketinget". Det hele er f.s.v. kun et spørgsmål om at komme i gang, og kun en hindring nævnes: "Gennemførelsen af en sådan politik er nøje forbundet med sikringen af varig fred og afspænding i verden".

En realitetsbetonet kommunistisk politik må baseres på en skarp skelnen mellem de nævnte 3 slags paroler, idet man i modsat fald let havner i utopiske drømmerier, og mister udsynet. "KAK" har ved at fremhæve dette ydet et ikke uvæsentligt bidrag til en ideologisk afklaring blandt danske marxister. Imidlertid efterfølges denne påpegning af sætningen : "Denne tredelte kamp,

som må være en uadskillelig enhed med lige vægt på alle opgaver ....". Denne formulering er uheldig. Det er rigtigt, at "den tredelte kamp" må være en uadskillelig enhed, men det er lige så klart, at dagskravspolitikken må underordnes kampen for større reformer inden for det kapitalistiske samfunds rammer, og denne må igen underordnes kampen for det endelige mål, gennemførelsen af socialismen via revolution, den være sig "fredelig" eller "ufredelig".

Det er denne formulering, Fuglsang benytter til sit hokuspokus. Han, der repræsenterer et parti, der svømmer rundt i dagskravssumpen og lancerer paroler om skabelse af et parlamentarisk flertal til sikring af socialismens sejr, udtrykker pludselig dyb bekymring for de danske "kinesere"s ideologiske helbred: "Dette er jo den rene og skære revisionisme." Han mener, at punktforfatterne nok har snuset lidt rigeligt til Marx "Løn, pris og profit" fra 1865, hvor nødvendigheden af at kæmpe for dagskravene fremhæves. Man må ikke sidestille den daglige klassekamps enkelte led med "de mere strategiske hovedmål", råber denne DKP-ideolog fra sit glashus, thi derved undervurderer man nødvendigheden af stadig at fremholde gennemførelsen af arbejderklassens historiske hovedopgave, lønsystemets afskaffelse, som den eneste virkelige løsning af det arbejdende folks problemer. Ikke at gøre dette "er faktisk udtryk for en farlig revisionistisk afvigelse". Man forstår, at Fuglsang stadig befinder sig i "marxismens magnetfelt" (NB. Størstedelen af hans indlæg består af citater af Marx, Lenin og Mao Tse-tung samt uddrag af 1960-erklæringen), og det bevirker, at en del af hans kastoskyts vender tilbage til udgangspunktet som boomeranger. Det er faktisk længe siden, at dagskravspartiet DKP blot har sidestillet sine dagskrav med de "mere strategiske hovedmål", hvorfor den fuglsangske bekymring for "kineserne"s teoretiske basis fremtræder som et demagogisk højdepunkt. Dog: "Orientering"s redaktion bør ikke undlade at sende et takkebrev til sin kritiker.

Efter således at have lusset punktforfatterne ud til højre, tager Fuglsang fat på at forsvare Hrustjov-tilhængernes "fredelig sameksistens" imod de rigtige kinesere. Undervejs beretter han - i strid med sandheden -, at KKP har taget afstand fra sin underskrift på 1960-erklæringen, hvorfor de nok heller ikke vil fastholde erklæringens ord om, at "krig er kapitalismens permanente følgesvend" (!) "Men", siger Fuglsang, " det vil jo netop sige, at en virkelig sikring af freden forudsætter kapitalismens afskaffelse". Her lægger han smukt op til takkebrev nr.2, men, ak, nu begynder revisionisten at titte frem. Således viser det sig, at fredskampen efter Fuglsangs mening må baseres på tro på og tillid til de forskellige anti imperialistiske kræfter. Det fremgår også, at han betragter kolonifolkenes frihedskamp som underordnet den fredelige sameksistens politik og sideordnet "fredskræfterne", hvormed han synes at mene den efterhånden helt degenererede "Verdensfredsbevægelse". Disse fejlagtige synspunkter suppleres endelig med parolen om "dansk afrustning".

Udgangspunktet er her et Lenin-citat: "Det er ikke nok at være revolutionær og tilhænger af socialismen i det hele taget... Man må i ethvert øjeblik kunne finde det særlige led i kæden, som man må gribe fast i med al sin kraft for at fastholde hele kæden og grundigt forberede overgangen til næste led". De resultater, der er nået, siger Fuglsang, kan kun betragtes som led i kæden, "led, som må betyde og udnyttes som overgang til nye led", "f.eks. atomfri zone, dansk eller nordisk neutralitet, dansk afrustning m.v.". Man må her henvise til "Orientering"s punkt 5, der netop

beskæftiger sig med denne umarxistiske parole, som oprindelig fremsattes af "den rene og skære revisionist" Aksel Larsen.

Fuglsang slutter af med en besynderlig udladning mod "Orientering"s punkt 4. Dette siges ikke lige ud, men det må være meningen med denne sætning: "Man stiller spørgsmålet om samarbejde med andre, men gør det samtidig med, at man erkender dets nødvendighed på samme måde som de tyske radikale, Lenin polemiserede imod i "Radikalismen en børnesygdom i kommunismen"" (i 1920). I punkt 5 betones, at kommunisterne i deres brede fredspolitiske virke og i deres øvrige arbejde på at samle de bredeste kredse i kampen mod monopolkapitalismen bør samarbejde på et klart grundlag og uden et øjeblik at tilsløre egne principper eller miste deres selvstændige ansigt. Dette er bl.a. en kritik af DKP s principløse løben i hælene på den småborgerlige, pacifistiske "Atomkampagne", men har intet at gøre med afvisning af samarbejde med andre, af nødvendige og fornuftige kompromisser eller af forhandlingspolitik iøvrigt.

Sammenligningen med de tyske "radikale" er fuldkommen absurd Som Fuglsang selv citerer: "Man må med al mulig beslutsomhed afvise ethvert kompromis med andre partier .... enhver manøvre eller forhandlingspolitik". Sådan skrev de radikale i brochuren "Spaltningen i Tysklands Kommunistiske Parti" (udg. af "lokalgruppen i Frankfurt a.M."), og Lenin bragte dette citat i "Radikalismen" (se Lenins Udv. Værker, bd.11, side 182 fo.). Som man ser, forkastede disse "radikale" kompromisser og forhandlingspolitik overhovedet, de erkendte netop ikke nødvendigheden af at samarbejde med andre. En sådan politik fordømte Lenin, men denne revisionismens fjende nr. 1 betonede samtidig udtrykkeligt, at bolsjevikkerne aldrig nogensinde afbrød den ideologiske og politiske kamp mod de folk, der formidlede den borgerlige indflydelse på proletariatet og var opportunister, selv om man undertiden samarbejdede med dem på visse felter. (Se f.eks. "Radikalismen", Udv.Værker, bd.11, side 185, hvor samarbejdet med mensjevikkerne i perioden 1903-1912 omtales). Fuglsang, der i artiklen har erklæret: "Jeg tillader mig at gå ud fra, at jeg stadig kan tillade mig at betragte Lenin som en slags leninist", burde tage konsekvensen heraf og studere "Radikalismen", uden blegrøde briller.

Med sit indlæg har Fuglsang søgt at påvise, at de "12 punkter"s forfattere dels er "rene og skære revisionister", der løber i hælene på Larsen, dels er "radikale" sekterere. Han har kun leveret endnu et bevis for DKPs overgang til revisionismen, og hans artikel er et skoleeksempel på den konfuse og usammenhængende argumentation, DKP-ideologerne anvender for at tilsløre denne overgang overfor deres medlemmer og overfor I&F-læserne.

Frode Olsen.

- - - - - - - - - -

FUGLSANGS VILJE TIL AT FORTOLKE FORKERT

Villy Fuglsang har forsket i KOMMUNISTISK ARBEJDERKREDS' 12 punkter - og han har kastet sig over nr.8. Resultatet af hans anstrengelser er beskrevet i den foregående artikel. Men for fuldstændighedens skyld skal vi atter engang til fulde citere punkt 8, for at læserne selv kan vurdere, på hvilket grundlag

Fuglsang har tryllet sig frem til at beskylde KOMMUNISTISK ARBEJDERKREDS for revisionisme. Punkt 8 har følgende ordlyd:

> "Kommunisterne må i deres politik klart skelne mellem kortsigtede, dagsaktuelle paroler, mere langsigtede paroler, som kan realiseres endnu mens kapitalismen eksisterer, men som forudsætter en kraftig skærpelse af klassekampen og arbejderklassens enhed og forbund med andre dele af det arbejdende folk - og endelig revolutionære paroler, som tilsigter proletariatets erobring af statsmagten, skabelsen af proletariatets diktatur i forbund med alle undertrykte samfundslag og skabelsen af grundlaget for opbygningen af socialismen i Danmark. Denne tredelte kamp, som må være en uadskillelig enhed med lige vægt på a l l e o p g a v e r, må baseres på en nøgtern erkendelse af, om tidens strømninger er mere eller mindre gunstige for kommunistisk politik, hvorfor vi bør afvise enhver virkelighedsfjern snak om "venstreudvikling" og lignende, der blot skal bortforklare vore nederlag og fjendernes forbigående sejre."

Efter omhyggelig læsning af dette punkt har Fuglsang fundet ud af, at det er den skinbarligste revisionisme. Hvorfor? Fordi det angiveligt sidestiller de dagsaktuelle, mere langsigtede og endelig mål, idet der står " med lige vægt på alle opgaver". Jamen, der står " o p g a v e r" og i k k e "m å l" - og det er netop denne lille forskel, som er af altafgørende betydning for vurderingen af punktet. Det er h e l t klart - og vi har ingensinde sagt andet, at kommunisternes m å l er socialismen, og at udformningen af de mere langsigtede målsætninger indenfor kapitalismens rammer må u n d e r o r d n e s dette mål, og at udformningen af de dagsaktuelle målsætninger atter må u n d e r o r d n e s de mere langsigtede paroler.

Det, vi taler om i punkt 8, er imidlertid ikke m å l s æ t n i n g e n, men de o p g a v e r, som kommunisterne står overfor i deres politiske virksomhed, og h e r er det nødvendigt, at kommunisterne l i g e omhyggeligt beskæftiger sig med såvel det dagsaktuelle, det mere langsigtede og det mere perspektiviske arbejde, thi glemmer man f.eks. arbejdet for at vinde arbejderklassen for socialismen, så er det næppe meget værd at vinde en strejke, eller glemmer man omvendt at kæmpe nu og her, for arbejderklassens dagsaktuelle krav, mens man udelukkende udmaler, hvor pragtfuldt det bliver under socialismen, ja, så lider h e l e kampen skade derved. Mon Fuglsang nu kan fatte, hvad der menes med en "tredelt kamp, som må være en uadskillelig enhed med l i g e v æ g t på alle o p g a v e r (vi fremhæver o p g a v e r, thi der står ikke, som Fuglsang går ud fra m å l)."

Eller v i l Fuglsang fortolke forkert???????????

Red.